

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εβδομος ο χρόνος είναι
κι' έβρα πάλιν αι' Αθηναι.

Χίλια οκτακόσα κι' έννενηντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνεισιμένα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μία φορά θα βγαίνει.
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποις μου καταβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχωμε,
και 'στόν Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδαπήν,
και εις τήν Έλλάδα δην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.

Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,
γιά τὰ ένα όμος μέση — δεκαπάντε και 'τό χέρι.
Έκ' ένα φύλλο άν κρατής — έγινες συνδρομητής,
κι' όποις τόν παρά δέν δίδει — θα τόν φάη μαφρο φείδι.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εϋθείας πρός έμέ.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Μηνός Γεννάρη δεκαεννιά,
φορά ο κόσμος με τόν χιονιά.

Τρακόσα είκοσι κι' έντά,
έγκαιρος στείλλετε λεπτά.

Πρός τόν Τρικούπην έπιστολή
του πατριώτου του Φασουλή.

"Ήθελα νάβω νά σ' εύρω καλά νά σου τὰ ψάλω,
άλλ' όμως τήν έπίσκεψιν έσκέψην ν' αναβάλω
Ειςέωρος πώς άπ' όλου μας τούς άλλους φαμφαρόνους
έσένα, σιρ Χαρίλαε, πλειότερον τιμω,
δίδω άν κι' εκάθισες 'στών έξουσιαν χρόνους
δέν έβγαλες Κ α λ ό γ ε ρ ο κανένα 'στόν λαϊμό.

Είδα τάς νέας σου άρχάς και τὰ Προγράμματα σου
και είδα πώς δέν 'δρίσκεσαι καθόλου 'στά ουστά σου,
'Ακούς εκεί κατάστασις, άκούς εκεί κεφάλι,
νά θέλγ σώνει και καλά μεταρρυθμίσεις πάλι,
ένψ έμετες έφέραμε τόν κόσμον άνω κάτω
τόν μασκαράδων νά γενη κι' έφέτος Κομητιάτο;

Σό έχεις άρκετό μαλαό και δέν καταλαμβάνεις
πώς μία τρώπα μοναχά μες 'στό νερό θα κάνης;
Τί ελάβολος σου 'κόλλησε με τάς μεταρρυθμίσεις;
δέν κάθασαι 'στό σπηλι σου νά πίνης και νά τρής,
μόνο καινούριο Πρόγραμμα ζητείς νά ξεφουρνίσης
και τής Έλλάδος νά γενής οπευστέρης και γιατρός;

Και όταν εις αυτόν έδω τόν δεξασημένον τόπον
άλλήθουν δια μας μορφήν, διέδυσαν και τρόπον,
δέν έννοεις, Χαρίλαε, που κάνεις τόν σωτήρα,
πώς παύει τό Ρωμαϊκό νά έχη χαρακτήρα,
πώς παύομεν νά ειμθα οι παίδες τών Έλλήνων,
κι' ο Φασουλής σάς χαιρετά και φεύγει 'στό Πεκτινόν;

Κι' όταν έγω δέν ειμπαρώ σαν θέλω νά σκοτώνω
και με τὰ μέσα ύστερα φτηνά νά τήν γλυτώνω,
κι' όταν κανείς βοήθειαν καρμιάν δέν έλιπίγ,
προστρέγγη δέ 'στόν Βουλευτήν με μάτζα διακουσμένα,
κι' ο Βουλευτής του άγριος εθδός τόν ξεκουμπίζι
κι' αι παρακλήσεις αι θερμά πηγαίνουν 'σά χαμένα;

Κι' όταν έγω δέν ειμπαρώ ρουσφέτζια νά γυρέσω
και νόκτα μέρα τρώγομαι με φτώχεια και με γρίνια,
κι' όταν έγω τουλάχιστον δέν ειμπαρώ νά κλέψω
'στων Άνακτόρων τόν σουπέ πέντ' έξη μανταρίνια,
άν και 'στόν μάλο ποβγινε καρπόσει μασκαράδες
μου είπαν πώς δέν άξίζαν δρό κάλλικους παράδες.

Κι' όταν κανένας δὲν ἔμωρὴ τὸν ἄλλον νὰ σουφρώγῃ κι' ὁ μαθητὴς τὸν δάσκαλο γερὰ δὲν μπαλαρώνῃ, καὶ όταν δὲν συγκρούωνται ἴσῃν καθ' ἡμέραν πάλιν τὸ Ναυτικὸν καὶ ὁ Στρατὸς κι' ἡ Θέσις κι' ἡ Παιδεία, καὶ πᾶς Ἀρχὴ δὲν κρέμεται ὡς τὸρ' ἀπὸ τὴν ἄλλην, εἰ τότε βῆλ' του ῥίγανη, θὰ εἶναι ἀθῆτα.

Κι' όταν κανεὶς γιὰ κάθε τι θὰ σέρνῃ τὰ μαλλιά του κι' ὁ σκύλος τὸν ἀπέντη του θὰ ζέρῃ, ἀδελφέ, καὶ όταν ὁ ὑπάλληλος δὲν πᾶν ἴσῃ δουλεζά του τὴν τελευταίαν τοῦ μηνὸς νὰ πέρῃ τὸν λουφέ, εἰ τότε τὸ Ρωμαϊκὸν Ρωμαϊκὸν δὲν εἶναι κι' ὑπάρχει πρὸς ἐπιβίειν καὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι.

Καὶ τί Ρωμῆος θὰ εἶμ' ἐγὼ, ὅπταν ζῶ ἐν τάξει, ὅπταν γίνω ἄνθρωπος μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ, όταν δὲν ἔχω Βουλευτὴ καὶ Ἰπουργὸν ἴδικό μου, μὴδ' ἀπὸ Δημοσίαν τραβῶ τὸ μερικὸ μου, μὴδ' ἔμωρὸ νὰ κουνιθῶ, μὴδ' νὰ κάρω πᾶσα, ὡσάν νὰ κἀθῶμαι σ' ἀγὰ καὶ τρέμω μὲν τὸ σπᾶσω;

Κι' όταν δὲν ἔχω Ἰπουργὸν κι' οὗτ' ἕνα Βουλευτὴ, ποῦ νὰ τοῦ σέρνω κάποτε τὸ κάθε του αὐτί, μ' ἀδῶν τὰ σκυλοδέρματα, μ' ἐκίνοι νὰ μαλλῶνω, ἀρμ' δὲν τοῦς φτύνω, ἀδελφέ, ἀρμ' δὲν τοῦς φασκελῶνω; Καὶ τί Ρωμῆος θὰ εἶμ' ἐγὼ σάν μου πατοῦν τὴν κᾶπα καὶ δὲν ἔμωρὸ ἴστους ἀρχοντας νὰ δῶσω μίαν φάπα;

Γι' αὐτὰ τὰ προτερήματα τὰ πράγματα μεγάλα ἔξῳχος διαφέρωμεν ἀπὸ τὰ κράτη τέλλα, ἂν δὲ μικρὸν μεταβιθῆ καὶ τὸ Πολίτευμά μας κι' ἀποκεντρώσει κάμωμεν καθ' ἅπαν τὸ Βασίλειον, ὦ! τότε πλέον σὸνεται τὸ μέγα θνομά μας καὶ χάνεται διὰ παντός ἀπ' ἄλην τὴν ὀψήλιον.

Συγῶρα με, Χαρίλας, μὲ τὰ Προγράμματα σου, δὲσ' τα νὰ πᾶν ἴσῃ διὰ βόλο κι' ἐκεῖ ποῦ στέκει στάσου. Ἐμεῖς δὲν εἶρασε γι' αὐτὰ, μὴν κάνῃς τέτοιο σάλτο, ἀλλοῦθις νὰ εἴθῃς ἴσῃν Ἀρχὴν ἀπὸ τὸν νοῦ σου βγάλ' το. Δὲν βλέπεις πῶς ἀπέμεινε μὲ εἴκοσι μονάχα, μὰ θέλεις ὀλιγώτεροι νὰ σ' ἀπομείνουν, Χάχα;

Τὰς βελτιώσεις μόνιμους, ἴσῃν νοῦ σου δὲς ἀέρα... Ἀγγλία θὰ τὸ κάνωμε νομίζεις κι' ἐδῶ πέρα; Δὲν θέλομε Πολίτευμα νὰ εἶναι ἀν ρωλόγι καθὼς ἴσῃν Ἀγγλων γίνεταὶ τὸ παλαιοσκολογι, κι' ἂν προσποιούμεθα κι' ἔμεις τὸν ντισταγκὸ Μυλόρδο, ἀλλὰ συχὰ τὰ χινῶτα μας μωρίζουν ἀπὸ σκόρδο.

Ποτὲ μας δὲν θὰ γίνωμεν σεμνοῦφοι Ἐγγλέζοι, μ' ἐμάς καθένας νὰ γελᾷ καὶ νὰ μᾶς περιπαίξῃ. Ποτὲ γιὰ φύλλου πῆδημα τὸν κόσμο δὲν ἔχαλασαμε, ποτὲ δὲν ἐκοκκίνασε κανένας οὐτε σὺ, ἀπεναντίας μάλιστα μὲ δρετὶ γελᾶσαμε όταν ὁ Πάρνελ τᾶψῃς μ' ἐκείνην τὴν Δ' Ὀσοῦ.

Γιὰ μᾶζεψε, Χαρίλας, ὀλιγο τὸ μεγάλο σου καὶ ἄκουσε τὸν Φασουλή, ἂν θέλῃς τὸ καλό σου. Ληρηδόνῃς τῶν Ἀγγλων σου τῆς σκοτεινῆς οὐχίλας,

ἀλλῶς γιὰ Πρωθυπουργὸς δὲν κάνεις ἐδῶ πέρα, καὶ ἡ ἴσῃ Βάρη πῆγαίμε γιὰ νὰ σκοτώγῃς τοῖς χλαῖς, ἡ πᾶρα τὰ βρεμμένα σου νὰ πᾶς ἴσῃν Ἐγγλιτέρα.

Τοῦ ἔθνος τὸ Πολίτευμα ὡς τώρα πᾶει λένωτας, μὴδ' κανεὶς ὀργανισμοὺς γυροῦ ἰδιαιτέρους... τὸν Διηγηγιάννη θέλομε, ποῦ εἶναι Ναπολέωντας, καὶ βράζει καὶ καμμά φορὰ ἴσῃν ὀσέρο Κ α λ ο γ ἔ ρ ο υ. Κι' ἐγὼ μὲ τοῦτον συμφωνῶ καὶ ὀπαδὸς του μένω, παποῦτσι μὲς ἴσῃν τόπο σου κι' ἄς εἶναι μπαλωμένο.

Κορδόνι κι' ἄγχοι ὁ Θεὸς, τὰ δ' ἄλλα μόνον λόγοι, μ' αὐτὸ τὸ ἔθνος σήμερα κορδόνετα καὶ τρώγει. Εἰς ἕνα Πολίτευματα δὲν θέλω νὰ τρωθῆσω, κι' ἂν κοκορεύωνται μ' αὐτὰ σοφοὶ προνομιοῦχοι, ἐγὼ Ρωμῆος γυνήθηκα, Ρωμῆος καὶ θὰ φοθῆσω, κι' οὐδὲ τοῦ Τσαλιπτιοσρη γέγατω τὸ τσαραῦχι.

Φρονίμειψε, Χαρίλας, κι' ἐκεῖ ποῦ στέκει στέκα... σοῦ τῶπα μιά, σοῦ τῶπα δὲς, σοῦ τῶπα πέντε δέκα. Ἡρῶν παιδί κι' ἐγέρασα μ' αὐτὰς τὰς βελτιώσεις, καὶ ἂν μικρὰν ἀκράσειν ἴστους λόγους μου δὲν δῶσῃς, θὰ μαρὰνθῃς, θὰ φαγωθῃς, θὰ μείνῃς ὁ μισὸς... Αὐτὰ καὶ σὲ ἀσπάζομαι... ὁ Φασουλής ὁ Σὸς.

Ποιὸς ἐπίστεινε νὰ γιάνῃ τὸ σκυρὶ τοῦ Διηγηγιάννη;

Μὲ γερὰ τὸ πρᾶτικο, ἐν πρώτοις ἴσῃς, μὲ γερὰ τὸ πρᾶτικο, κῶρ Θεοδωρῆ, χωρὶς Κ α λ ὀ γ ε ρ ο ἴσῃν ὀσέρο εἶσαι, πᾶει ἴσῃν ἀνάθεμα κάθε σκυρὶ.

Τὰ μάγια ποδκαμα κι' ἐγὼ γιὰ σένα δὲν πῆγαν φαίνεταί εἰς τὰ χαμένα, κι' ἐξαναπρόβαλλες μακρὸς σάν πρῶτα μὲ ὑπερήφανα καὶ γαδρα ὠπτα.

Καὶ σῶρα δεῖτε μας τάνοστημά σου, τὴν πρῶτην δύναμιν καὶ τὴν ὀρημν, καὶ ἴσῃν Κορδόν σου καλὰ κρεμάσου πρὸς δόξαν ἀφῆτων... ἄμην, ἄμην!

Καὶ τ' ὤδειον μεταβάλλει δωρεὰ Συγγροῦ μεγάλη.

Ἐπικροτεῖ κι' ὁ Φασουλής, ἂν καὶ ἀργὰ ὀλιγον, τὴν ἀναθιργάνωσιν ὄρειου τοῦ γνωστοῦ, δεῖτε τὸ Κατάστημα τὰς πύλας τοῦ ἀνοίγον ἀνάθειον ὀνόματα θὰ γίνῃ σεβαστοῦ.

Κι' ἐγὼ λοιπὸν τὰ βέλτιστα εὐελπιστῶν φωνάζω ζῆτω ἴσῃν Χιότην τὸν Συγγρὸ, ποῦ τὸν παρὰ του δίγει, μὰ ζῆτω καὶ ἴσῃν μουσικόν, τὸν προσμύλη μας Νάζο, ποῦ εἰδικὸς κι' ἀκάματς αὐτὸ θὰ διευθύνῃ.